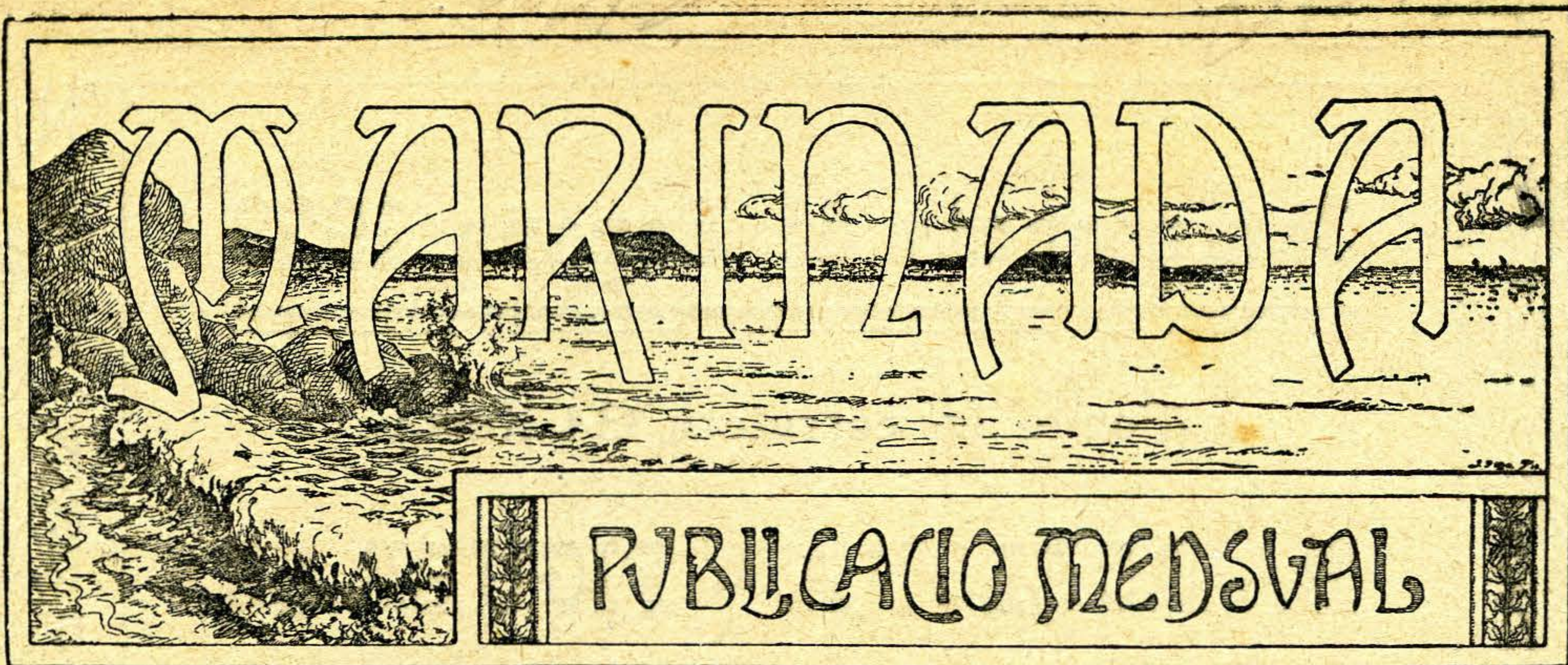

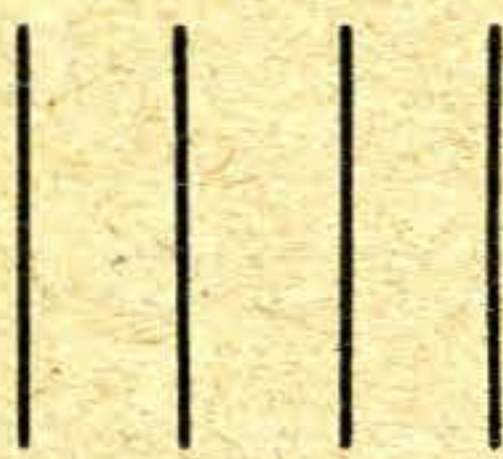
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CARRETERA DE GIRONA, NÚM. 27

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Espanya, 4'50 pessetes l'any; Estranger 5 pessetes.

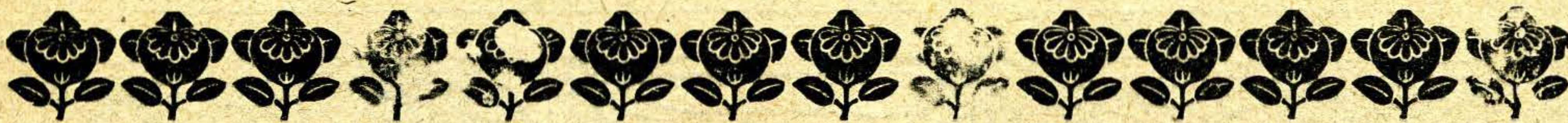
Banc Urquijo Català

DELEGACIO DE PALAMOS

Tota mena d'operacions

de Banca i Borsa

Campeonato de España 1923

(Fondo en carretera 134 Kms.)

BARCELONA - FIGUERAS

RECORRIDO EFECTUADO CON BICICLE-
TA PRECINTADA SIN EXPERIMENTAR
AVERIA ALGUNA

1.º J. J A N E R

Sobre

Cielo "Sanromá"

Pneus Hutchinson

Llantas Kundtz

Solicite catálogo
de Sports

A. Sanromá

Balmes, 62

Teléfono, 1445 A.

BARCELONA

Aliments per a Règim Diètic i Diabètic, de la casa
MANUEL FRERES de Lausanne (Suiça) i

XACOLATES PURES DE CACAO, elaborades
en el Convent de LA TRAPA
pels RR. PP. CISTERNENSES.

DIPOSITARIS
EXCLUSIUS : **PAGÈS I ROCAFORT** (Successors de)
A. MASSANA
Carrer de Fernando VII, 14. BARCELONA

H. IBÉRICA DEL PADRE

HOSTATGE I HABITACIONS

Propietari: **JOSEF ROCA**
Comte Assalt, 11 i Lancàster, 2 BARCELONA

Se parla francès. — Espaioses habitacions. — Timbres i llum
elèctrica. — Servei esmerat. — Casa fundada en 1849.

S'avisar als Senyors Viatgers que la casa no té cotxe ni corredor en les esta-
cions ni en els molls. Els cotxes de la Central el portaran a l'establiment, si
és que ho sol·licita, com també el tramvia que porta la creu roja, que els dei-
xa davant el carrer Conde del Asalto.

PIANO

AMB PERFECTE ESTAT

Ocasió única!!

1300 Ptes. a plaços de 25 Ptes. mesals

Màquina d'escriurer **REX**
és una meravella

750 ptes. a plaços de 20 ptes. cada mes

Lloguer de pianos, màquines d'escriurer y de co-
sir a preus módics

Raó: Major, 26 - Merceria - - Palamós

ALFOMBRES

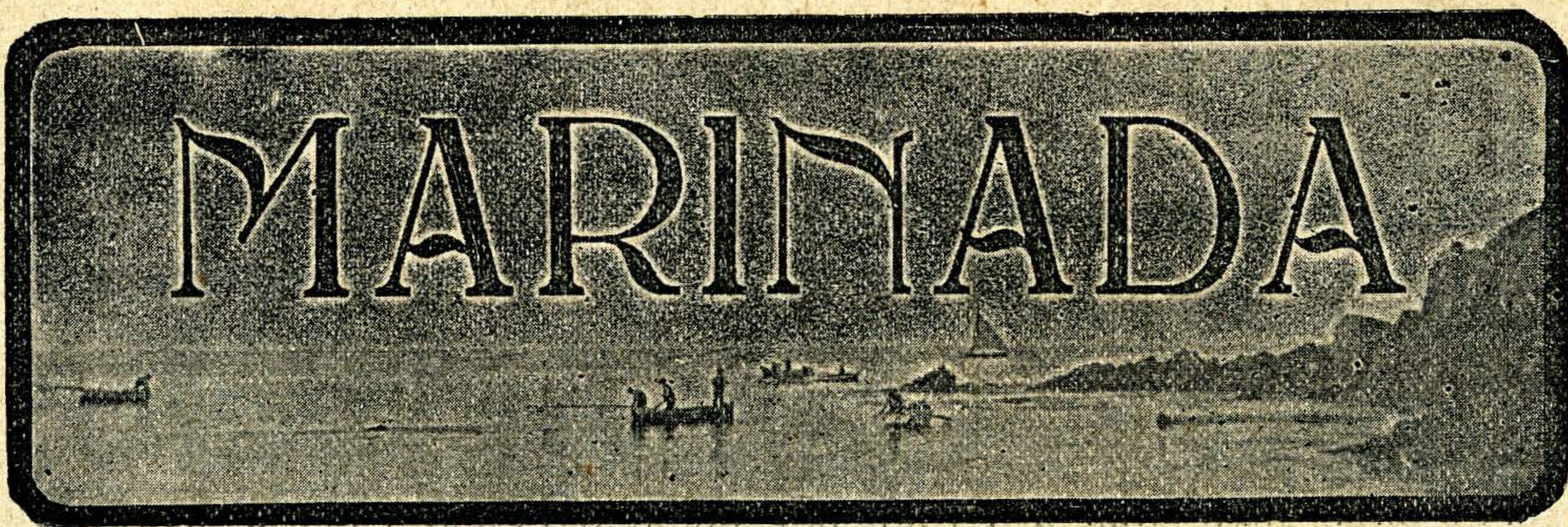
TAPICERIES

LLENCERIA

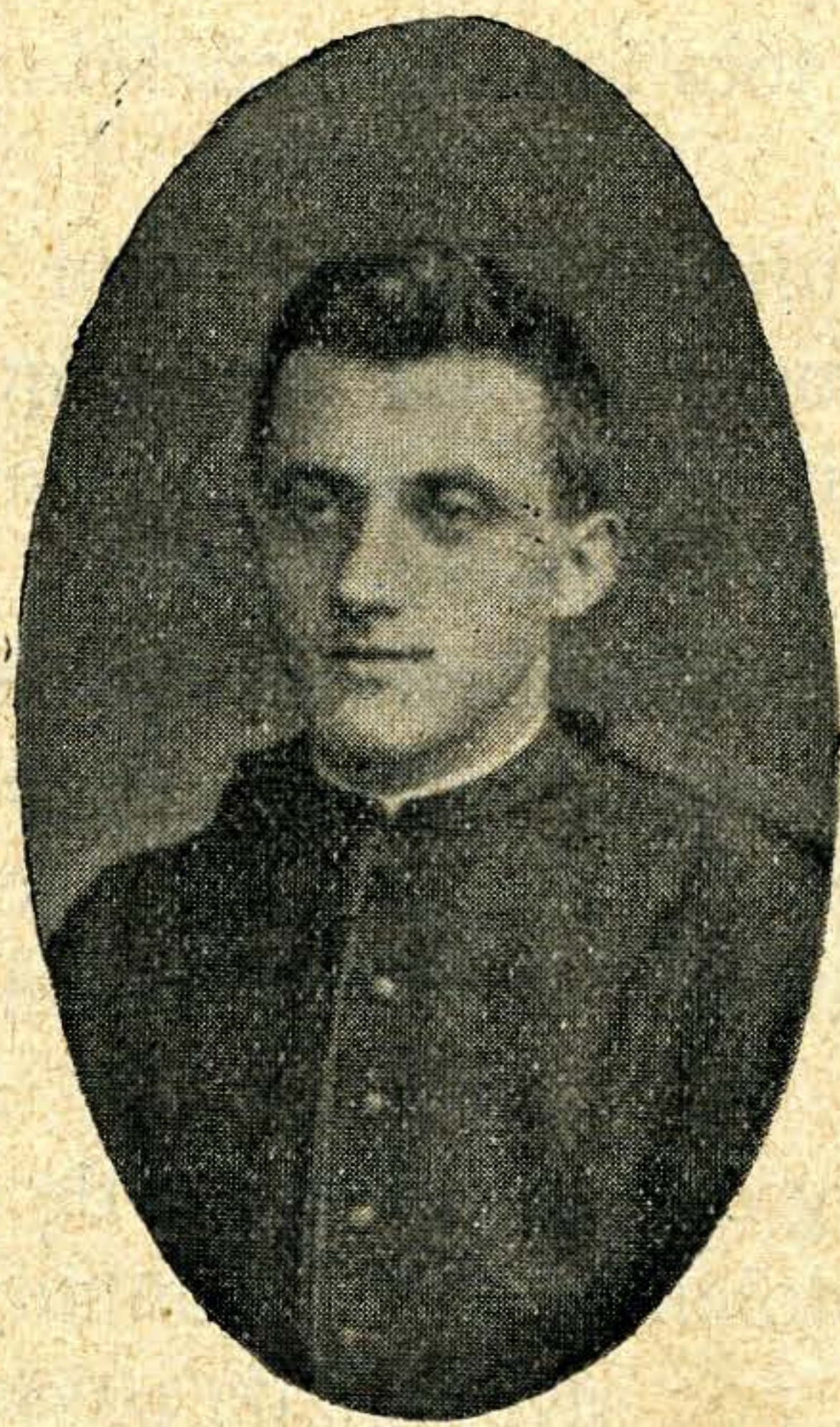
H. Blanco Bañeres

Plaça St. Jaume **BARCELONA** : : Call, 21 : :
TELÈFONO 190 A **BARCELONA** St. Honorat, 1 i 3

IMPORTACIÓ DIRECTA DE TAPIÇOS
DE SMIRNA I PERSIA (ORIENT)
ESPECIALITAT AMB ELS ANUSATS
A MA DE FABRICACIÓ NACIONAL

Mossèn Joan Feixas

En plena joventut ha traspassat el sacerdot-poeta.

Sa cara, il·luminada d'uns ulls beatífics, ens feia pensar amb la figura del *Concerto* de Giorgione.

Era molt destre en la composició d'èglogues. Quan, en compliment del sagrat Ministeri, arribà a Sant Feliu de Guixols on morí, sos ulls de poeta, avesats a les lluent praderies i als frondosos boscatges i a les altes muntanyes, varen encantar-se davant la mar.

I els cànctics d'amor de la seva ànima eixiren amb igual encesor i puresa que els inspirats per la muntanya.

— Què de boniqueses té la mar!, ens deia un jorn. Jo em creia trobar-lo monòton i tant variat que és.

Davant la mar reposen els restes del seu cos. La seva ànima contempla la bellesa sobirana.

Desfent una llegenda

I

Ara que el desviament de la riera podem dir que ja és un fet acomplit i ningú podrà veure en les nostres apreciacions ni la més lleu sospita de disconformitat, intentarem desfer una llegenda que fa una colla d'anys pugna per sortir de la nostra ploma.

S'ha dit tant i tant que la via natural de la riera era desembocar a Castell que més de quatre s'ho han cregut sens averiguar si la cosa era o no possible.

Després d'aquell aiguat, que per cert causà una veritable por a Palamós, venim sentint la mateixa corrandà i no ens havem decidit mai a formular la nostra opinió per no anar contra la corrent, malgrat estar convençuts de que la *vox populi* en aquest cas concret anava completament equivocada.

Aprofitem aquesta avinentesa del desviament ja resolt afortunadament per dir:

—No senyors, l'Aubi o Albi no havia desembocat mai a Castell fins ara.

I com que podem confrontar la nostra dita amb proves i no amb raons, qualsevol que tingui ulls per veure-ho pot resseguir tota la excavació feta ara de bell nou i podrà comprovar,

1.er. Que des de la carretera vella d'anar a Palafrugell fins al punt del desviament se troben tres clapes de terra completament sorral i trucs, quant tirant cap a Castell tot és terra bona i fang, un fang negre d'aigües, llargs anys enxancades amb una infinitat de cloves de caragols d'aigua dolça.

2.^{on}. Que aquestes clapes sorrals travessen perpendicularment l'excavació que s'ha fet ara, i no la segueixen al llarg ni al biaix, donant a entendre clarament que són l'antic llit de la riera de Canyelles que canvià el seu curs més d'un cop durant el transcurs de molts segles enrera, anant a desembocar a l'Aubi cap a les mines de plom.

Cal només observar que a les vores i tot al llarg de la riera és ple de pedres i rocs arrastrats per la corrent i vinguts tot rodolant de les muntanyes de Montràs i altres vessants que hi aflueixen; però, poc després de passada la carretera vella, ja no se'n troba rastre enlloc. Hi ha sí un clap de sorra fina que ja es veu que prové d'un reguerot encara existent al damunt; però els rocs, si n'hi ha cap, hi son estat tirats a l'atzar i no provinents de cap riera.

A mes de tot això, si hom se situa en el lloc del desmunt gros i considera la gran excavació que s'ha hagut de fer perquè les aigües tinguessin el desnivell necessari, comprendrà perfectament que sens el treball de la mà de l'home que ha tallat, diguem-ho aixís, aquella altura que li barrava el pas, pel seu curs natural l'aigua no podia anar-hi de cap manera.

II

El pla de la Torre Mirona en els temps primitius no era mes que un petit llac o estany de poc fons on quedaven enxancades les aigues per no trobar sortida del costat de Castell, car les hi barrava el pas un lleu replec de la crosta terrestre formant una petita carena on passa encara la carretera que va de la dita Torre al mar.

A fi de transformar aquest aiguamoll en terra de conreu varen tallar dita barrera els homes del segle XII o XIII (potser mes aviat) produint dos beneficis:

El primer convertint en camps gran part d'aquella xanca; i segon, aprofitant l'aigua que se n'escorria per al molí de Castell.

En aquesta obra hi degueren pendre part ajudant-hi els masos veïns, ja que trobem en escriptures de primers del segle XIV que n'hi ha tres que hi tenen drets consistents en alguns dies amb les seves nits per moldre-hi.

Tal vegada, a fi d'augmentar el cabdal d'aigues de dit molí intentaren més tard aprofitar la de la riera de Canyelles ja que en l'actual curs s'hi veu encara una cadireta tapada.

Un cop fet el rec o tallada, que ara han eixamplat i polit solament per al desviament de la riera, les aigues d'aquell pla s'escorren cap a mar de Castell; però no la riera que no n'hi ha cap rastre. Les pluges arrastraren les terres d'aquelles vessants cap el pla, depositant-les sobre el fang, i en poc temps quedà tot convertit en camps productius. Aquest procés o transformació, si be no és de la memòria dels homes, hi ha no obstant un testimoni mut, testimoni que no ment el qual pot consultar el qui en tingui el més petit dubte.

La capa de fang es veu que no era pas gaire gruixuda, 2 o 3 pams generalment, i sobre la qual hi ha l'altre capa de terra treballada que aquesta sí que varia segons els llocs; com se pot veure resseguint l'actual excavació que amosra les ondulacions que tenia el terreny primitiu, així com les filades de roca que s'han de rompre en el desmunt gros, per donar pas a les aigues.

En el mateix temps que prestava servei el Molí de Castell trobem que també en prestaven el Molí de Canyadell i el d'En Grau a St. Joan; de manera que no destorbaven l'un a l'altre, tenint cada qual les seves aigues pròpies, ço és, aquests dos últims s'alimentaven de l'Aubi i de l'estany d'en Grau (entre can Anguila i Can Pestes) i el primer de les de l'estany de l'actual Torre Mirona i part de la riera de Canyelles últimament.

Aquesta és la nostra modesta opinió sobre l'antic curs de la riera, que, per altre part, altres persones sabem que també la comparteixen.

LL. BARCELÓ I BOU

Matins enlluernadors

Matins enlluernadors,
hores blanques i entendrides,
colliment de cants i flors
en garlandes ben florides.

Cabelleres volejants,
mosses guapes i fornides,
llavis dolços i sagnants
versemblant xiques ferides.

Mots concisos, joganers,
plens de gaies esperances,
jovencells que riallers
van darrera unes gaubances

* * *

Matins enlluernadors
qui pogués ser caminant,
per copsar vostres dolçors
una a una en tot instant.

Matins enlluernadors
esteu plens d'encantaments;
— o les fines ufanors
dels encants magnificients!—.

Matins enlluernadors
quin encís que traspueu;
sembleu fets d'albes clarors
i de sol i un xic de neu.

C. PRUNEDA BALOT

La boja

(Narració de dolor)

Al seu pas, la mainada cerca amb afany la mirada protectora de la mare, els joves paren llurs converses i els vells la compadeixen. Son pas és reposat, adés incert, adés lleuger i decidit; sa mirada vaga arreu, incerta; sa boca no la desclou un mot ni una rialla: la seva ànima és morta. Es jove i bella. Son cos serva encara esveltesa no llunyana; en sa cara bonica de verge s'hi barreja la formosor de la donzella i l'ombra de la dissort. Sos ulls són grans, blaus com un esquins de cel, però no hi ha la vida, ni l'ànima hi traslluu: miren sense mirar i a voltes els clou amb gest de dolor: mai han vessat una llàgrima. Sa cabellera, completament esbullada té un cert encís; és rossa i els riços li cauen damunt sa espatlla nua. A voltes quan el vent li fa venir els cabells als ulls, tomba la testa, i per un moment sa cara resplandeix. Torna després sa mirada fosca i vaga, i se'n va carrer avall amb caminar acompassat.

Rutinària i indiferentment treballa remendant els ormeigs de pesca. S'asseu a la platja bullenta de sol, lluny de les altres remendadores i cus la xarxa estesa al llarg del sorral; els esquingos dels dofins pregonen la pesquera malestruga. La platja és immensa. La seva monotonia és rompuda només per una barca deixada per inservible, que, quilla enlaire, serveix d'estatge a algun vagabund. Ni una ombra enlloc on reposar el cos o la vista; només una au projecta en la sorra una ombra bellugosa. El mar i el cel són plens de blavor, sense un núvol ni una vela.

La boja cus i, a voltes, deixa caure les mans amb defalliment. Fiten sos ulls l'horitzó i roman llargues hores contemplant-lo. Alguna vegada, sos ulls es contreuen, ses celles s'arquegen i una arruga es dibuixa en son front d'ivori; la taca de la vela que contempla s'esmuny i torna a son posat habitual d'estàtua.

El sol es colga, valent, sens res que l'amagui; les muntanyes semblen una pinzellada fosca que es destaca en el cel empal·lidit i la mar devé blava i de mil colors. Es l'hora capvespral del retorn a la llar, dels cants de la gent que plega del treball i de les converses apassionades dels amants. La boja sens fixar-se en l'hora emotiva i sentimental, s'aixeca com un autòmata i, peus nusos, travessa el poble deixant darrera seu un seguit de paraules compassives i quiscuna llàgrima d'una vella.

Viu amb sos avis, car és orfe. Dos vellets bondadosos que guanyen llur sosteniment guarnint altars i santes imatges de petxines que tanquen en globus de vidre. El menjador devé taller, on l'artífex treballa en son art únic en, el poble. Es de bell veure com l'avi amb pols tremolós va posant els caragols sabatetes de la Mare de Déu, i branquillons de coral formant combinacions de colors variades. En el bon temps treballa al carrer, vora les dones que cusen o fan puntes, i davant del mar. Els forasters s'hi paren i llavors l'avi Pau gaudeix mostrant les filigranes eixides de sos dits, i fantasia. Tota la mainada del veïnat li duu les petxines recollides en la platja després d'algun temporal. Com a paga del servei, l'avi Pau, rodejat de sos menuts companys, fa narració d'alguna *rondaia* de les moltes que sap. L'interès traspua dels ulls dels oïents que, fets en la seva testa venerable, segueixen sos gests i el moviment de sa boca. Parla sempre amb veu acompassada; fa narració de la mar, de llunyes terres on s'hi va en naus de gran port i de gent i feres de raça inconeguda. A voltes es detura per imposar silenci a algun crit d'admiració massa sobresortint, o bé per reptar al minut Perot qui té el vici de posar-se els dits al nas i, llavors, tota la mainada a chor, clama per la continuació de la *rondaia*. La vinguda de la boja al capvespre desfà la reunió que fa oblidar, per curta estona, la vida penosa del pobre jaio.

La història de la boja és coneguda de tothom. Es diu Anna Maria i era la nina més formosa del poble de pescadors. La seva rialla fresca dringava sovint pels carrers; no hi havia persona qui no es tombés al seu pas per admirar-la. Bellesa, joventut, amors, tot ho tenia l'Anna Maria. L'Enric de càl Nando estava boig per ella; no era cosa fàcil captivar el cor de la fadrina: un eixam de pretendents volava al seu entorn. Era una mica presumida, car es veia bonica; amb tots parlava, amb tothom reia menys amb l'Enric que, tancat en son ver enamorament, romania sempre apartat de la seva mirada.

Fou per la darrera Festa Major quan es decidí. Al vespre hi havien balles en l'envelat bastit en la plaça. De bona planta, fill de l'amo de moltes barques de pesca, no era el galan gens despreciable; entrà al ball en el moment que subhastaven una grossa toia de flors. Sis, set, vuit duros, cridaven. Dotze! exclamà ell amb veu segura; catorze! respongué un altre. Una unça! digué amb fermesa l'Enric; tothom enmudí davant del to imperant de la seva veu. D'ell fou el premi que oferí a la bella Anna Maria, més bonica que mai i temptadora. L'enamorat, junt amb la toia, donava el seu amor a la donzella.

El festeig s'esbombà desseguida. L'Enric passejava arreu el seu triomf; la nina era envejada pel seu bon partit. Les noces es feren amb esplendidesa mai vista. El nuvi era ric; la nuvia la fadrina més bella de la contrada. Després d'un lleuger sermó del senyor Rector desitjant la felicitat dels esposos, sortien aquests de la vella església amb la llúïssor en l'esguard per la felicitat copsada.

Aquesta havia traces d'ésser duradera. L'Enric, criat en el mar, feia vida

Carme Jo no us ho havia de contar. He fet mal fet.
Joanet Cal saber-ho. Si en deu haver passat de trebais, pobre avi!

ESCENA X

Els mateixos i Palmira.

Palmira Que són aqueixes cares llargues, que us heu baraiat?
Carme Els records! Els records! Diem de l'àvia, i nosatros fem igual. Et quedes a sopar Josep.
Josep No feu pas compliments.
Carme Si ho tenim tot disposat. Vaig a començar d'arreglar-ho.
(Se'n van Carme i Joanet)

ESCENA XI

Marcela, Josep, Palmira, després Mateu:

(Marcela i Josep, asseguts, se donen les mans i es miren amorosament. Palmira es passeja, fent com qui no ho veu, però a l'últim s'hi encara.)

Palmira Recordeu-vos que teniu companyia.
Marcela On va aquesta? Per qui m'has pres?
Palmira Que en deu ser de dolç això d'agafar-se les mans!
Marcela Vina, i seu aquí.
Palmira Ara hi corro.
Josep Ja estarem per tu, Palmira.
Palmira No us sacrifiqueu.

(Els promesos continuen parrupejant. Palmira s'entreté a collir flors. Cap dels tres observa l'aparició d'En Mateu, qui es palplanta amb un bastó a la mà, amb aire de mendicant.)

Marcela *(Adonant-se'n.)* No't queixaràs, Palmira. Ara podràs rescabalar-te.

Palmira *(Aixecant el cap llestament.)* Bah! No estic pas per sentir plors i queixes.

Mateu Jo bé prou vui virar, però es meu cor sempre'm porta aquí.

Palmira Malaventurat del qui erra de porta.

Mateu Si sabessis es rosec que tinc a ses entranyes, no parlaries com parles.

Palmira I la culpa és meua per ventura?

Mateu La culpa és que't creus massa bonica, i això et perderà.
Palmira No tinc de rebre lliçons de ningú ni vui sentir borinots. Jo visc contenta, i faig el meu camí.
Mateu Borinot m'has dit? I d'aquell que t'enganya miserablement qué n'haurem de dir?
Palmira Besa'm el peu.
Mateu Però escolta, digues: si es teu estimat se morís podria jo ser teu aleshores?
Palmira Si es moria el meu galan?...Aleshores sí.
(Mateu giravolta d'alegria. Palmira se'l mira estranyada.)
 Per qué balles aixís?
Mateu Palmira, mira quin pal.
Palmira Qué vós dir?
Mateu Que demà mataré aquell animal.
(Mateu se'n va brandant el bastó com una espasa. Palmira el contempla tremolosa i el segueix.)

ESCENA XII

Marcela i Josep.

MUSICA N.º. 3

Josep Amor, veus a muntanya quina posta?
 De porpra i d'or el sol s'ès revestit.
Marcela Sembla una brodadura nostra costa.
 El mar, com un infant, s'ès adormit.
Josep Jo voldria allargar aquest gai dia;
 de la nostra ventura té claror.
Marcela Fins a quan durarà nostra alegria?
 Serà eterna, ma vida, nostra amor?
Josep Desfaré ta cabellera
 perquè brilli al sol radiant,
 i en ta boca petonera,
 com abella, iré besant.
Marcela Jo't diré per 'nar en la barca,
 que me portis mar enllà,
 i de lluny veurem nostra arca
 i un niuet ens semblarà.

- Josep* Deixarem els remes de banda
i ens mirarem fit a fit;
en la immensitat s'abranda
l'amor que es porta en el pit:
- Marceia* Em plaurà ta valentia;
poruga m'arrauliré,
però amarada d'alegria,
i mes amors te diré.
- Josep* Desfaré ta cabellera .
perqué brilli al sol radiant,
i en ta boca petonera,
com abella, iré besant.
- Marcela* Jo et tornaré la besada
arraulida i amb rubor.
- Josep* Amor, veus a muntanya quina posta?
De porpra i d'or el sol s'ès revestit.
Sembla una brodadura nostra costa. (*De bracet, van cap*
El mar, com un infant, s'ès adormit. *al fons.*)
Amor!

QUADRE II

*Mateixa escena. Nit clara. La lluna plena ho amara tot de sa claror argentada. Silenci. Al lluny, sona el cant dels pescadors.
 Marcela i Joanet.*

CHOR D'HOMES (*Dins.*)

Al mar ple d'argent,
 com malla divina,
 hi passa llisquent,
 com una gavina,
 el nostre llagut.
 Boguem a la una,
 cantem joventut,
 un cant a la lluna,
 qui ens fa somniar
 la nostra estimada.
 O quin benestar
 en la mar calmada!
 El treball és joia.
 De la bella nit
 que la lluna enjoia
 frueix l'esperit.

Marcela
Joanet

Que bé s'hi escau un cant en aquesta nit!
 De nit guanya molt el cant. Estan molt contents es pescadors de poder treballar as clar de lluna i amb aqueixa mar que sembla un mirai.

Marcela

Quin riu de plata fa la lluna! I que bé es veuen ses muntanyes. Ha d'esser bonic de navegar per aqueix camí brillant. Sembla que porti al cel.

Joanet

Avui sí que'm sap greu de no haver sortit a pescar!

Marcela

I a mi em sap greu d'haver-me d'encauar en ma cambra xica.

Joanet

Que hi fa de bon estar!

Marcela

I quina delícia amb la fresqueta que porta la brisa!

Joanet

Es es terral, es terral manyac com una moixaina d'infantó.

Marcela

No sé per qué se n'és anat a dormir es meu promès.

Joanet

Agafem es bot i anem a barquejar?

Marcela

Vôs dir? Ai que m'agradaria!

Joanet

Sota es raigs de lluna veig una resplendor de vela que deu ser d'una embarcació que vol entrar a port.

Marcela

Que ha d'esser bonic navegar aixís!

de pescador al costat del seu pare. De tornada, la seva barca era esperada ja per ella que des del cim d'un penyal feia voleiar el mocador per donar-li la benvinguda. Saltava l'espòs a terra i donant-li el bras feien l'acostumat passeig fins a la petita plaça de la farola. Eren aqueixes, hores de ventura per l'esposa qui allunyada d'ell tot el dia, glatia d'amor pel seu retorn. La parella no podia ésser més perfecta. L'Enric, veritable tipus d'home de mar, contrastava amb la finor de la donzella, tot bellesa qui pareixia feta d'escuma de la mar. Caminaven poc a poc pel passeig del far com dos promesos; sovint llegien junts sos noms gravats en les rajoles de la barana, costum establert entre els enamorats. Eren un poc esmolats per la pluja, però que hi feia! la seva amor no es borrava pas.

Això passava en el temps en que jo era vailet joganer i esvalotat però, malgrat la meva juvenesa, hi han records que s'avantposen a d'altres que resten oblidats. Déu i l'atzar que ens marquen nostre camí, feren que llargs anys visqués allunyat del poble soliu i lluminós. En retornar-hi em fou explicat el que esdevingué a la malaurada parella. Una historia vulgar i senzilla. Una vida bella i, tot d'una, la grapada de la dolor que s'aferra en l'ànima subtil. Tots els pobles de la costa en són plens de narracions com aqueixes; tots, qui més qui menys, han pagat llur tribut a la mar.

Quan més la felicitat governa una llar, més difícil apar que la dissort hi faci entrada. Això esdevingué a l'Anna Maria qui, en poc temps, havia adquirida tota la bonesa del viure. Si breument li era vinguda, més prest li fou arreballada.

L'hivern, amb ses maltempsades, havia arribat. El matí era dolent de debó; bufava el mitjorn, però les xarxes estaven calades del dia avans i calia anar-les a llevar. L'Enric, resolut com sempre, no s'hi pensà gens; el seu pare i els dos pescadors que formaven la tripulació el seguiren i prompte es perderen mar enllà seguits per altres barques dubtoses que esperaven qui es decidís primer.

El temporal s'afermava; les ones venien gegantines coronades per un ruxim que el vent aixecava i llençava fins les primeres cases. El cel era tapat per uns núvols baixos que corrien follament; la pluja queia fina i persistent, arremolinada per l'huracà. Per un moment semblà que minvava i tothom eixí al carrer amb l'angoixa als ulls i la tremolor als llavis.

L'Anna Maria anava d'ací i d'allà demanant noves. En la seva inquietud se n'anà sola vers el turó del Roquisser d'on s'obirava bon tros més de mar. Pel camí tornà a ploure; les robes se li enganxaven al cos, dificultant-li el pas; els cabells l'hi queien en desordre per la cara. Arribà al cim de la muntanya i, d'una llambregada, esguardà l'horitzó; i res. Després tornà a seguir-lo més detalladament amb igual fortuna. Sense la mica d'esperança que l'havia sostinguda, flectà els genolls a terra i fitant al cel, més amenaçador que mai, pregà amb veu alta per l'espòs. En aquell moment i des d'aquella alçada, el

temporal era esgarrifós; el mar d'una color grisa, udolava als seus peus, bament amb furia les penyes de la muntanya; unes illetes properes no eren més que un munt d'escuma lletosa. El vent doblegava els pins arrapats entre les roques, xiulant entre les branques. Els vestits d'ella, esparrecats i desfilats, penjaven pel seu cos voleiant com bandera de combat. Del defalliment de l'esperit, vingué el cansament físic. Es feia nit i calia entornar-se'n. El retorn a la vila fou penós; la nit més llarga que mai i si trista era la fosca, més ho significà l'aubada.

A punta de dia eixí al carrer en cerca de noves. Algunes barques eren vingudes; altres se sabia que eren arredossades en alguna cala. L'Anna Maria preguntava; ningú no sabia res de la barca de l'espòs; amb dolor inquiria; mirava als ulls dels qui passaren la nit al mar, cercant una llum que aclarís la seva ànima. Paraules de consol li venien, més no les noves desitjades. La incertitud durà tot el dia i, al vespre, en la seva casa buida, es llençà pesadament en el seu llit, exhaurida, sens la mica d'esperança que l'havia sostinguda.

Més aclaparador que la mort mateixa, era aquella incertesa. Tota remor li semblava quelcom esperançador; tot clam de la mar, la veu de l'espòs que tornava. Dos, tres, cinc dies durà el desesper. Pobre! Podia ben esperar. Tot el poble coneixia la tragèdia: la barca fou trobada mig desfeta, sense vestigis de la tripulació. Les comares del veïnat no gosaven fer-la sabedora de la malaurada nova. Ella prou sospitava: un mot sentit, una mirada compassiva copsada i una mena d'afecte protector de que se sentia rodejada li feren comprendre que ells eren sabedors de la veritat.

El senyor rector li revelà. Al aparèixer a casa seva la figura venerable de l'home piadós, vegé confirmada la sospita. Escoltà pacientment la seva veu aconsoladora amb unció de santetat. L'home s'esforçà en fer-li inenys crua la dissort explicant-li la fragilitat de la vida material i les glòries de què eren rublertes les vides dels Sants. Més d'un llatí se li barrejava en la seva peroració, com per assegurar-li la veritat del que deia. Ella nor espongué res; ni un crit, ni una llàgrima; però la seva ànima era desfeta per sempre més.

Tota trista i endolada feia via pels carrers. No parlava amb ningú, no feia esment de res que la rodejava i aquest isolament que es submergí feu que prest l'oblidessin. Feia la seva vida ordinària mecànicament, car el seu pensament era en la mateixa cosa. La visió diària de la mar li recordava la seva tragèdia gravada suara en el seu rostre demacrat. Una alimentació migrada, per la seva deixadesa, l'enllità i en guarir-se, ningú no sabé com devení folla. Tota quieta, sense cap exaltament, la seva mirada començà a vagar d'una cosa a l'altra, com si les veiés per primera vegada; la brillantor dels seus ulls s'apagà, la veu es fongué en la seva boca i no respongué més als mots que li dirigiren. Les sofrenes passades l'havien occida.

Només en els temporals d'hivern fuig de la seva monòtona vida. Quan la mar afellonida bat la costa; quan les gavines xisclen i els pescadors menen

llurs barques a port, ella, desafiant pluja i vent, puja al turó del Roquisser. Des d'allà, crida, plora i mira l'horitzó i les ones, cabellera estesa al vent i els vestits arrapats al seu cos vinclat pel vent. Hom la deixa fer sense dir res. Tothom tem qualche dia trobar-la baix el precipici, gitada pel mar contra les ones. Aquesta deurà ésser la seva fi.

Ara, després de les hores de neguit, la boja fa la seva vida acostumada. Camina peus nusos pel carrer; la seva boca no diu un mot; els seus ulls no miren res i en les tardes caluroses davalla a la platja on cus sola la xarxa estesa a llarg del sorral. Quan apunta el primer estel en el cel i el primer llum en el poble; quan la mar roman dormida tot cantant-se la cançó de la son i quan la platja resta abandonada, la boja, com un autòmata desperta de sa immobilitat i se'n va, pas acompassat, caminant pels carrers, tota silenciosa, mirant sense veure res amb aquells ulls que només tenen vida quan contempla una vela que s'esmuny en l'horitzó.

JOSEP AYESTA i BOIX

Palamós, Desembre 1922.

Cistelló de Fruita

Del Paradís terrenal

Préssecs

Fruit exquisit,
sembles un pit
de dòna jove;
a les mans plau
ta pell suau
com seda flonja.

Fruit exquisit,
sembles un pit
de dòna jove;
tens la sabor
d'un bes d'amor
a flor de boca!

CLAUDI OMAR

Crònica local

La concurrència d'estiuejants a les nostres platjes enguany és estada força més nombrosa que en anys anteriors, prova que aquesta contrada és més coneguda cada dia. Hauriem volgut fer un recompte general de les famílies que hi han sojornat, però el temor a les omissions ha lligat nostra ploma i citarem solament alguns noms a l'etzar.

De Barcelona—Juli Vallmitjana, Sra. Baró, E. B. Calvó, A. Castellví, J. Comelles, Josep Salvador, Ricard Moner, A. Torremadé, Miralles, Casamada, J. L. P. de Zulueta, B. Maimí, G. Bechini, J. Triadó, Oller, F. A. Battaller, J. Planells, S. Oliver, Polls Boi, Ferrán, A. Suero, J. Tamburini, Sra. I. Ortiz Vda. de Patxot, C. Llanis Vda. de Armijo, Stes. Canals, germans Cugat.

De Girona —Família Güell, E. Colominas, A. Busquets, Llach, S. Batlle, Julià;—d'Olot, R. Bassols, Camps; —Ribas de Terrassa;—M. Jané d'Arbós; —René Vacher de Niza i de Madrid Stes. A i M. Criado, Mr. Kleyton i Dr. Recasens, sens contar la nombrosa colònia que ha tingut per hostatge l'Hotel Trias.

Al Geroglífic, han sigut nombrosos els forasters que s'hi han hostatjat.

Amb motiu de fer una revisió al Somatent armat d'aquesta vila, vingué el Capità General de la Regió Catalana, Sr. Barrera. Se'l rebé agraçosament i amb mostres de viva simpatia per part del Municipi i entitats sobressortints de la població. L'acte de revisió tingué lloc a les Cases Consistorials. Per altra part, se'ns assegura que, durant sa estància en aquesta van fer-se-li algunes peticions que diu anotà degudament; entre elles la reparació de l'escol·lera i l'arranjament de la carretera a Girona. El Sr. Barrera marxà el mateix jorn de la seva arribada en direcció a St. Feliu de Guixols.

Per tal de complimentar ordres superiors, l'Alcaldia ha fet saber per mitjà de pregó, que «tots els productors i posseïdors de blats d'aquest terme municipal deuran presentar, dintre del plaç de 10 dies a comptar del 21 d'Agost, una relació jurada en la qual consti: Existències en quintars mètrics de la collita actual. Remanent de collites anteriors. Quantitat necessària per a llur consum i sembra. Detall del lloc on tinguin en dipòsit les esmentades existències. Igualment deuen presentar dintre els últims cinc dies de cada mes, començant el present Agost, noves declaracions jurades de les existències exactes que poseïxin en dites dates. També ha estat fet un pregó determinant la tasa de l'oli».

El jove violinista En Joan Llagostera, juntament amb el professor de piano En Ramón Casas, donà un concert en el Hotel Trias. Una selecta concurrència invadí l'Hall del Hotel i premià amb justes ovacions el treball acurat dels executants que assoliren un gran èxit, el qual poden incloure en la llista dels molts ja rebuts. Son d'alabar les immillorables aptituts que demostra tenir el jove Llagostera.

S'han acabat les vacances d'estiu. Novament s'ha començat el curs a les Escoles Graduades de Nois i Noies.

Ha marxat a Barcelona la colònia de nois, que, vinguts de la ciutat comtal, han passat en aquesta els mesos calurosos del present estiu. Quelcom ja acostumats a fruit de les belleses i plaers que gratuïtament els oferia la vila i sos voltants, al moment de comiat s'ha marcat en llur rostre la tristesa, i, de cop, ha desaparegut la alegria de què disfrutaven. S'han entristit solament de pensar que fins un altre any no podran tornar (si venen) a reveure les belleses que Natura els oferia amb sos encants de fada amorosida.

Les sardanes, aquesta passada mesada, s'han fet sentir quasi bé cada dia. Restem verament satisfets de l'esperit sardanístic que amara al nostre jovent palamosí.

Del teatre, res no podem dir-ne. En les societats recreatives prefereixen portar a les taules una vulgar coupletera que no pas donar una funció teatral. El públic il·lusionat hi acut de seguida. Ultimament, per la Mare de Déu d'Agost, han debutat algunes cançoneteres. Al Casino El Port, la Sta. Pilar Gaisset i al Centre R. Federal la popular cançonetista Asumpció G. Parreño. Ambdues han satisfet al nombrós públic que hi acudí.

La família Calbó celebrà una festa íntima, demostrant-se amb tal motiu el sens fí de amistats amb què compta nostra vila.

En el casino "La Unió" s'és oberta una subscripció per instal·lar-hi un aparell de Radiotelefonía. La impressió actual és de que dintre poc temps els socis del esmentat casino podran fruit de les delícies de tan meravellós invent.

Ha sortit d'aquest món, nostre amic el jove en Pere Roig, (A. C. S.) fill del comerciant d'aquesta vila en Narcís Roig. L'acte del sepeli es veié molt concorregut. A la família del finat enviem el nostre mes sentit condol.

S'està organitzant amb gran entusiasme l'Associació d'Amics de la Música en aquesta vila.

Moviment del Port

Vaixells entrats durant el Mes d'Agost de 1924

Skipsea, anglès; Cabo Villano; Virgen Dolorosa; Trinidad; Tenrift, francès; Balboa, anglès; Joven Paquito; San Josè; Cid, anglès; Cabo la Plata; Cabo Falcón; Enrique Malgrat; Villa de Ibiza; Joven Paquito; Fernando Gaset; Eika 3, norueg; Cisneros, anglès; Ana Maria; Joven Paquito; Serval 2º.; Vicenta Josatí; Fernando Gaset; Larena; Martínez 2º.; Guadiaro; Roberto R.; Joven Paquito; Mar Negro; Cabo Corona; Segundo; Joven Paquito; Tridente, italià; Enrique Malgrat.—Total 33

Registre Civil

Mes d'Agost

Defuncions: Miquelita Bruguer Caner, de 31 anys; Esperança Palli Batlle, de 44 anys; Francesc Comas Ginesta, de 53 anys; Daniel Perich Roberto, de 46 anys; Concepció Gafas Pareras, de 49 anys; Pere Roig Provencals, de 25 anys; Emili Casanovas Morrell de 48 anys. —Total 7.

Naixements: Antoni Marcó Palafont; Batlle Sais; Josep Oriol Gispert Silvestre; Teresa Alemany Matas; Josep Marin Cruañas; Martí Ureña Font; Barnès Lladó.—Total 7.

Matrimonis: Evarist Martín García amb Pascuala Mallada Cinto; Baldomero Nicolau Cané amb Carme Rovira Viader.]Total 2.

Tallers Gràfics LLORENS CASTELLÓ.—Palamós

Des de 1.er de Febrer

≡ queda obert un ≡
CURS DE FRANCÈS
— PER —

En TEODOR BUISSON

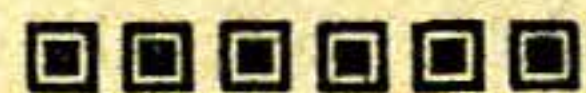
Hores i preus convencionals

CASANOVAS

SASTRE

PALAMOS

**Ex-tallador d'importants cases
de Barcelona**

TRAJOS ULTIMA CREACIÓ

**Gabardines, Impermeables
Especialitat en trajos d'etiqueta
i uniformes civils i militars**

Banca BUSQUETS

**Ciutadans, 5
Ferrerries velles, 6 Girona**

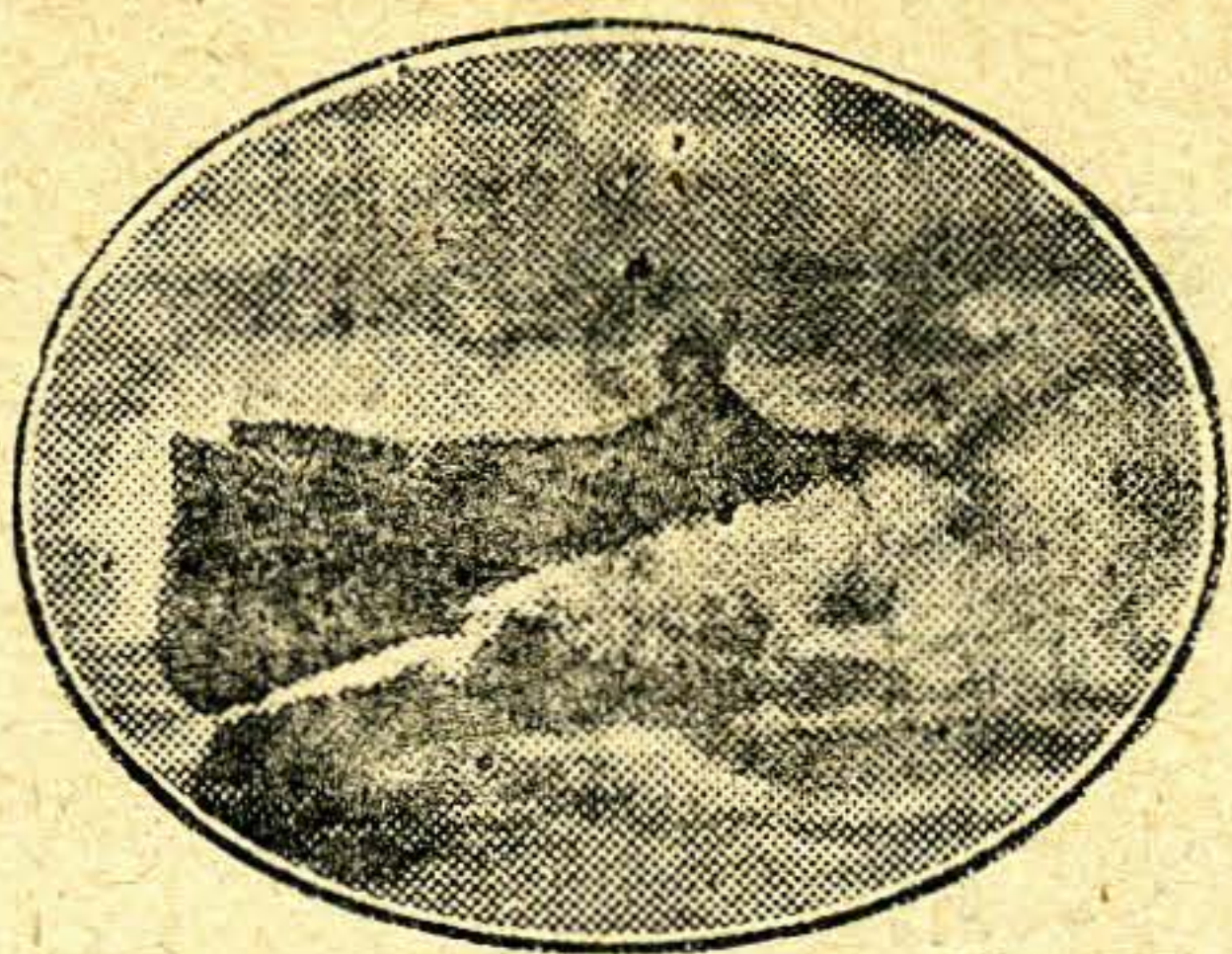
Banc FIGUERES

de BUSQUETS VERGÉS

**Monturiol 25
Plaça Pl i Margall, 1**

Figueras

VALORS :: CUPONS :: CANVI :: BANCA :: BORSA
Ens encarreguem del estampillat dels Bonos Catalana gas i Electricitat 6 %
LLIURE DE COMISSIÓ

Grans tallers de Fotogravat

OLIVER I HENRICH

Plaça de Letamendi, 27 = Telefon, G. 1104
BARCELONA

FUNDICIÓ Tallers mecànics i elèctrics

Tomás, Solés i C.^{ia} en Cta.

CARRETERA DE BARCELONA, 39 BIS :: GIRONA
Telèfon Urbà n.º 242 Telèfon Interurbà per a conf. n.º 6

Hotel i cafè TRIAS

Situació immi-
llorable, davant
de la mar, de la

estació, del passeig i al costat de l'administració d'automòbils.

■ Habitacions confortables ■ Esplèndit saló menjador ■

MAGNIFICA SALA DE BANYS D'AIGUA DE MAR I DOLÇA

GARAGE

TELEFON, 35

Companyia General de Comerç. S. A.

(ABANS MAGI VIÑALS)

TRANSPORTS I ADUANES

Carrer Cristina, 2

- Barcelona -

TELEFON, 1692

Cases a Port-Bou, Cer-

: bere, Irún i Hendaya :

IMPORTANT

Despatx i Taller de Mecànica Dental de
Francisco Francés

Reconstrucció i reparació de Dentadures artificials.

Dentadures d'or : Treballs de pont : Corones d'or

PREUS MODICS.

Plaça de Wilson, 5. Palamós

EMILI NOYA

INSTAL·LACIONS

per aigua, gas i electricitat

: Reparacions de maquinaria :

Carrer Major

DINERS

PER A DEIXAR O PENDRER
QUANTITATS A PRESTEC
DIRIGIR-SE

al NOTARI d'aquesta vila
HI HAN DUGUES QUANTITATS
PER A COL·LOCAR

Adroher Germans

Telèfon, 212. Apartat, 18.

Telèfon interurbà, 3.

GIRONA

maquinària elèctrica.
material elèctric

RAMÓN BONET

SANT FELIU DE GUIXOLS

Fabricant de les EXQUISIDES ESPECIALITATS MUNDIALS

Gran licor ESTOMACAL BONET

Anis refinat EL TROMPO

IMPORTACIÓ I EXPORTACIÓ

Primera casa a Espanya d'articles per a l'indústria suro-tapera.

Colonials, Drogues, Ferretería, Papers pintats, Pro-
ductes químics, Ultramarins. Vins i Licors, etz. etz.

Representant de Caixes i Bàscules :

BAUCHE, de Reims.

PIBERNAT, de Barcelona

EXPORTACIÓ A TOTS ELS PAÏSOS

CASA FUNDADA EN 1852

Sastreria de Joan Prat

ESPECIALITAT EN UNIFORMES

Ronda de Sant Pere, 7, entressol

:: BARCELONA ::

Moderna Escola de Piano

PROFESSOR: R. CASAS

Plan d'estudis de l'acadèmia Granados de Barcelona. Nova tècnica del Pedal segons el malaguanyat mestre.

CONFERENCIES DE TEORIA HISTORIA DE LA MÚSICA
Lliçons particulars i a domicili.

Maquinària i Articles

PER A LES ARTS
DEL LLBRE

Tipos d'impremta. — Filets de coure. — Papers JOHANNOT Maderamen per a impremta. — Imposicions de ferro i de metall d'impremta. — Numeradors de ma i de platina. — Màquines de cosir amb corxets i fil-ferro rodó i plà sistema GEBLER per a impremtes, Enquadernacions i Fàbriques de Caixes de cartró. — Les millors Màquines de cosir amb fil textil sistema EGGER. — Instal·lacions completes d'impremtes. — Màquines noves i RECONSTRUÏDES per a IMPREMTA, LITOGRAFIA I ENQUADERNACIO.

Rbla. de Catalunya 91
BARCELONA

Casa C. Gorchs i Esteve

Telèfon 3275 A.
Tlgs. 'Artelibro'